

Een verhaal uit mijn vaarperiode tijdens een term van negen maanden te Curaçao in 1973 op Hr.Ms. Utrecht.

Dit prachtige vaartuig had een voor mij indrukwekkende vuurkracht, mede dank zij twee grote dubbelloops kanonnen met een kaliber van 12 cm.

Tijdens een oefening in de buurt van Puerto Rico, waren flink wat van deze granaten op land doelen vershoten. De Amerikanen waren trouwens onder de indruk van de nauwkeurigheid van onze vuurleiding.

Dit even ter zijde.

De vershoten munitie moest uiteraard aangevuld worden, dit om onze slagkracht te behouden.

Deze aanvulling vond plaats aan de Rima steiger op de Marine Basis Parera. De granaten werden aangevoerd met een truck, bestuurd door een Antilliaanse chauffeur.

Door middel van een kraan werden zij aan boord gehesen en naar hun bestemmingen (munitie kamers) gebracht.

Ik had toevallig even niets te doen en sloeg het tafereel vanaf de brug vleugel gade.

De chauffeur had zijn cabine verlaten. Hij stond op korte afstand met zijn rug naar de achterkant van zijn truck.

Nu was er daarop, naast de munitie, ook een CO2 brandblusser aanwezig.

Dit om een eventuele dreigend begin van een explosie te lijf te kunnen gaan.

Nu werd deze blusser per ongeluk omver gestoten door het hijs mechanisme.

Hij begon spontaan te sissen en rond te tollen achter op de truck.

Dit had grote gevolgen.

Velen die niet mee hadden staan kijken maar wisten wat er gaande was stonden toch stijf van schrik. Zo niet onze chauffeur. Bij aanvang van het lawaai stopte hij beide wijsvingers tot aan het tweede kootje in zijn oren. Dit om de te verwachten druk op zijn trommel vliezen te voorkomen.

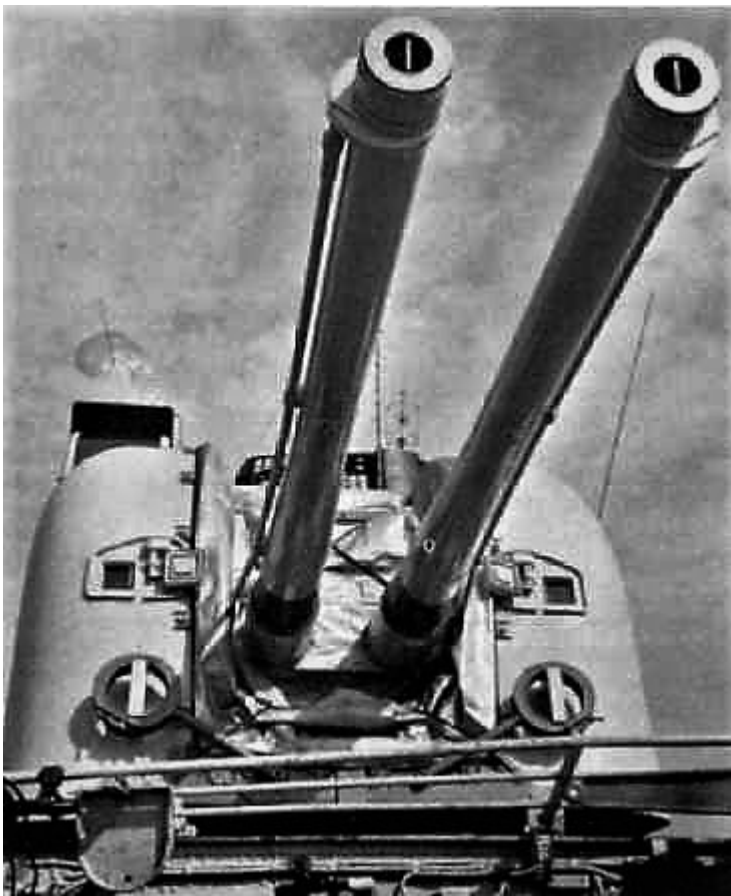
Tevens probeerde hij zich met gezwinde spoed van de plek des onheils te verwijderen door middel van een snelle run. Dat zat even tegen.

Wanneer je veel kracht zet voor z'n run met twee vingers in je oren, neemt je lichaam een verkeerde houding aan. Je gaat, doordat je armen naar boven en iets naar achteren gaan, licht achterover hellen. Dit compenseer je automatisch door je dijen iets hoger op te tillen.

Dit gebeurde, zonder dat hij het wist, ook bij de chauffeur. Hij ging er vandoor in dezelfde houding als Bonfire, het paard van Anky van Grunsven, tijdens een van haar kuren. Zij het in een hoger tempo.

Het duurde waarschijnlijk langer dan hij had gewenst, voor hij tussen twee loodsen verdween.

Zonder dat hij het wist had hij, ondanks de schrik van sommigen, voor groot vermaak gezorgd.

Indrukwekkend 12 cm geschut

Munitie kamer

Hr.Ms. Utrecht

Anky met Bonfire